

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ 2.00

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ 2.50

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΛΑ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΣΙΟΥ 56
ΤΙΜΗ ΕΝΕΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10.

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΡΕΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

— Φίλε μου, του είπεν ο Χαλίφης, ο κουρέας έχει δικαίον, σύμφωνα με εκείνα που γράφεις εις την αναφορά σου. Έκαμες συμφωνία με τον Άλη λοιπόν πρέπει να την

Αυτός είναι ο σύντροφός σου... Αυτόν μου έφερες λοιπόν να ξυρίσω! Έξω απ' εδώ, έξω απ' εδώ!

το χέρι. Αφού ο Ξυλοκόπος απηγάσασε, ο Χαλίφης του επιθύρησεν όλίγα λόγια εις τό αύτί και άμέσως ο Ξυλοκόπος έφυγε χαρούμενος.

Μετά δύο-τρεις ήμέρας ο κουρέας είδε με μεγάλην του άπορίαν τον Ξυλοκόπον να μπαίνει εις τό κουρείον του σαν να μη είχε συμβή τίποτε άναμεταξύ των.

— Έγώ και ο σύντροφός μου, που είναι απέξω, είπεν ο Ξυλοκόπος, θέλομε να ξυρισθούμε' μάς ξυρίζεις;

— Όρίστε κύριε! με πολλή προθυμία θα σας ξυρίσω και τους δύο σας.

* — Και πόσο θέλεις και διά τους δύο;

— Ένα φράγκο, ένα φράγκο μόνον, άπήντησε ο κουρέας. Ο Ξυλοκόπος έβγαλε τό φράγκο και τό έδωκε προκαταβολικώς εις τον κουρέα και εκάθισε να ξυρισθή.

Όταν ο κουρέας του έκοψε τά γένεια και τά μαλλιά

και μάλιστα με μεγάλην προσοχήν και ποριποίησην, ήρώτησε τον Ξυλοκόπον που ήτο ο σύντροφός του.

— Περιμένει έξω, άπεκρίθη ο Ξυλοκόπος' θα τον φέρω έγώ μέσα άμέσως.

Και αφού εξήλθεν από τό κουρείον, επανήλθε με τον γάϊδαρόν του!

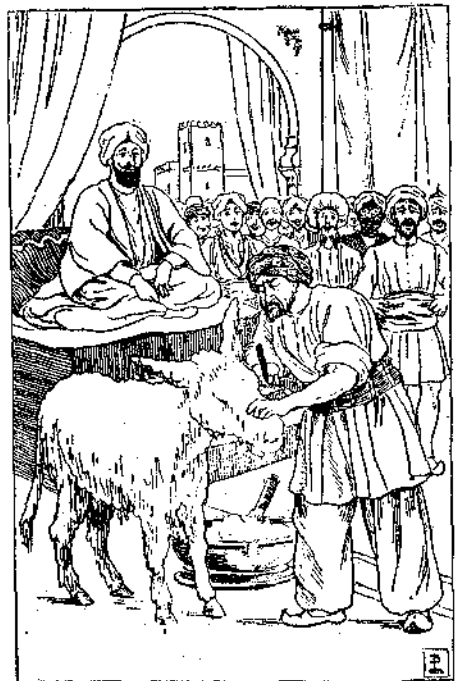
— Αυτός είναι ο σύντροφός μου, είπε, ξυρίσε τον!

Ο κουρέας έγινε τρελλός από τον θυμόν του. Άφριξε, εγούφλωσε τά μάτιά του, έσφιγγε τά χέρια του:

— Να ξυρίσω τον γάϊδαρόν! είπεν. Μήπως δέν θνάει που καταδέχθηκα να λερώσω τά χέριά μου με σένα και τώρα με θυρίζεις και μου ζητείς να σου ξυρίσω τον γάϊδαρόν; Ίσாகίσου γρήγορα, να μη σου σπάσω τά παιδιά!

— Πώς! ερώναξεν ο Ξυλοκόπος, άκούν καλά τά αύτιά μου; Ίσχυηρίζεις ότι είμπορείς να με διώξεις από τό κουρείον σου χωρίς να κάμης ό,τι έσυμφωνήσαμε;

Η λύσσα του κουρέως, ο όποιος ήκουσε αύτά τά ιδικά του λόγια του είπεν εις τον Ξυλοκόπον, όταν του πήρε και τό σαμαρι μαζί με τά ξύλα, δέν είχε πλέον όρια και ο Ξυλοκόπος, έπειδή έφοβήτο άκόμη να μη τον φονεύσιν ή όλος

Όλοι οι πελάται του Άλη έμαρτέθησαν και έβλεπαν με γέλοιο τον Άλη που έξόριζε τον γάϊδαρόν.

ο λυσσασμένος κουρέας, έβγήκε βιαστικά από τό κουρείον και έπήγε κατ' εύθετον προς τον Χαλίφην και του διηγήθη όλα όσα συνέβησαν.

— Φέρε μου γρήγορα τον Άλη μαζί με τά ξυράφια του, διέταξεν ο Χαλίφης εις ένα από τους άξιωματικούς του. Μετά δέκα λεπτά τής ώρας, ο άξιωματικός επέστρεψε μαζί με τον φίλον μας τον κουρέα, ο όποιος με ύφος κα-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Με ένα φίλον μου συνεζήτησαν μίαν ημέραν διά τους τεμπέληδες.

Δεν υπάρχουν πραγματικοί τεμπέληδες, μου λέγει. Όλοι είμαθα τεμπέληδες και όλοι είμαθα προκομμένοι. Αυτό εξαρτάται από τας περιστάσεις και από τους ανθρώπους του σπιτιού μας όπου μας προστατεύουν και διά να σε πείσω θο σου διηγηθώ ένα επίκαιρον όπου συνέβη εις το χωριό μου.

Εις το χωριό μου πρό ολίγων ετών ήτο ένα κορίτσι, το όποιον δεν ήθελε να πιάση τίποτε στα χέρια του. Το έλεγαν Μαρία, ή καλύτερα Τεμπελομαρία.

Τόση ήτο ή τεμπελιά του κοριτσιού αυτού όπου, άμα ήθελαν να ύβρισσαν καμμιά γυναίκα ή κόρη ως τεμπέλα, την έλεγαν Τεμπελομαρία.

Η Μαρία ήτο ή ωραιότερη του χωριού μας και ή ωραιότερη από τας επτά άλλας αδελφάς της, αι όποιαι όλαί είχαν υπανδρευθή. Αυτή μόνη έμεινε ελεύθερη, από την τεμπελιά της, αλλά παντάρη δεν έδιδε γι' αυτό.

Μίαν ημέραν ή μητέρα της έχασε την ύπομονή της και, αφού έπηξε μία ρόκα γεμάτη, της την εκάρφωσε με θυμό εις το ζωνάρι, της βάλλει διά της βίας το άδραχτι εις το χέρι και της λέγει: Κακομοίρα, αν ίσα με το βράδυ δεν γεμίσης το αδραχτι με νήμα, αλλιουμό σου!

Η Μαρία άρχισε να γελά και μία δίνει της ρόκας και την πετά μακράν!

Δεν νέθεις λοιπόν; της λέγει ή γρηά.

Όχι!

Δεν νέθεις;

Όχι!

Της γρηάς δεν άργισαν να της έλθουν τα μπουρνίλια! Αρπάξει άμέσως τη ρόκα και πάς, πούφ στην πλατή της Μαρίας!

Όχι! Όχι! φωνάζει ή Μαρία και το βάλλει στα πόδια.

Ένομιζε να φύγη ως που να ξεθυμώσ η γρηά, αλλά πού.

Η γρηά την έβαλε στο κινήγι. Ητο αλωνάρης και έμπρός εις το σπίτι τους ήτο το αλωνί τους. Εκεί λοιπόν την έφερε βόλτα την Μαρία ή μητέρα της, εις ένα μεγάλο σωρόν άχυρα.

Έξαρνα παρουσιάζεται έμπρός των ένα παλληκάρη ίσα με 20 ετών, όπου είχε έλθει από ένα άλλο χωριό εκεί για δουλειά του. Και ή μάνα και ή κόρη έμειναν ντροπισαμένες έμπρός εις τον ξένον.

Γιατί γερόντισσα δέχνεις ένα τέτοιο ώραίο κορίτσι; λέγει της γρηάς ο νέος.

Την τεμπέλα, την άκαμάτα, λέγει ή γρηά και έφερε το χέρι της εις το μέτωπόν της διά να σκουπίση τον ιδρώτα, ο όποιος έτρεχε ποτάμι. Θα της σπάσω τα παιδιά! Άκούς εκεί να μη θέλη να πιάση δουλειά στα χέρια της! και εκίνει απαιλιτικώς εις τον άέρα την ρόκα της.

Γιατί γερόντισσα δέχνεις ένα τόσο ώραίο κορίτσι;

Δεν κάμνει να την δέρεις. Καλύτερα με το καλό, επανέλαβεν ο νέος.

Έπρεπε να είσαι συ στη θέση μου, να ιδής!

Μου την δίδεις λοιπόν γυναίκα μου, της λέγει με χαμόγελο ο νέος.

Άκούς δεν σου την δίνω! Νάσαι με γαία σου με χαρά σου! Και έδωκε το χέρι της εις τον νέον.

Έτσι ή Μαρία ήραβωνίσθη και μετά μίαν εβδομάδα έκαμε και τους γάμους της.

Άμα επέρασαν όλίγα ήμέραι μετά τους γάμους της Μαρίας, της λέγει ένα πρωί νύκτα νύκτα ο Νίκος—αυτό ήτο το όνομα του άνδρός της— Άγαπητή μου Μαρία, τώρα τα γλέντια έτελειώσαν πρέπει να κυττάξωμε και τις δουλιές μας. Οι γονείς μας (δηλ. ο πατέρας και ή μητέρα του Νίκου) έπηγαν εις το χωράφι, πρέπει να πάω και εγώ, Συ θέλεις έλα μαζί μου, θέλεις κοιμησου.

Καλά, ειπέ ή Μαρία, και έγύρισε από την άλλη μεριά καθώς έκοιμάτο στο κρεβάτι.

Ο Νίκος έπηγε στο χωράφι και ή Μαρία εξύπνησε κατ' το μεσημέρι. Έσηκώθη και έβρισκε βιαστικά βιαστικά δύο ρούγτες νερό στο πρόσωπόν της διά να νιφθή και να φάγη τίποτε, διότι έπεινα. Μόλις έσκουπίσθη τρέχει άμέσως εις το ντουλάπι, αλλά ήτο κλειδωμένο και το κλειδί δεν ήτο εκεί.

Άρχισε τότε άμέσως ή καλή μας να ψάχνη εις όλο το σπίτι, αλλά πουθενά κλειδί. Έμεινε νυστική όλην την ημέραν. Πόσον μεγάλη της εφάνη ή ημέρα εκείνη δεν περιγράφεται. Χρόνος γολόκληρος.

Το έσπερας, όπου επέστρεψε ο άνδρας της, την εύρηκε κλαμένη.

Γιατί είσαι έτσι, Μαρία, της λέγει.

Γιατί μου πήρατε τα κλειδιά του ντουλαπιού και

μ' αφήκατε νυστική.

Άλήθεια; Δεν έσυγύρισες το κρεβάτι; της λέγει ο σύζυγός της.

Όχι!

Αί, τί σου πταίω. Τα κλειδιά τα έδαλα άποκάτω στο μαζηλάρι. Είπα με τον νού μου ότι πρώτη σου δουλειά θα ήτο να έτοιμάσης το κρεβάτι. Αν το έκαμνες θα εύρισκες άμέσως τα κλειδιά. Πραγματικώς τα κλειδιά εύρήθησαν άποκάτω στο μαζηλάρι.

Το έρχόμενο πρωί έσηκώθη πάλιν ο Νίκος νύκτα νύκτα και έπηγε στο χωράφι, εν ώ ή Μαρία έκοιμήθη πάλιν ήσυχα, έως ότου ο ήλιος έσηκώθη πολύ ύψηλά. Όταν ή κοιλιότης άρχισε να διαμαρτύρεται, έσηκώθη και έτρεξε άμέσως εις την κουζίνα με την ιδέαν ότι θα εύρισκε το ντουλάπι πλέον άνοικτό. Ητο όμως και πάλιν κλειστό! Δεν πειράζει, ειπε μετά της τότε ξεύρω πού είναι και έτρεξε εις το κρεβάτι. Έβούρσισε το ένα μαζηλάρι, έγύρισε το άλλο, τίποτε κλειδιά. Άρχισε να τινάζη τα μαζηλάρια, τα συνόνια, το έφα-

Η ΚΟΤΣΙΔΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Όλος ο κόσμος γνωρίζει ότι ή εθνική κόμμωσις των Κινέζων συνίσταται εις μίαν κοτσίδα, ή όποια πίπτει επάνω εις την ράχιν των. Διά να καταφέρουν να έχουν μία τέτοια μεγαλοπρεπή κοτσίδα οι Κινέζοι, ξυραφίζουν τελείως όλον το κεφάλι των και αφήνουν μόνον εις την καρυφήν να μεγαλώνουν μαλλιά. Αυτά τα μαλλιά τα κάμνουν κοτσίδα, ή όποια φθάνει γενικώς εις μήκος ενός μέτρου.

Οι έργαται, τους όποιους ένοχλεί το στολίδι αυτό, το περιτυλίσσουν γύρω εις το κεφάλι των, οι δε ναύται κατά την τρικυμίαν δένουν με την κοτσίδα των τον ναυτικόν των σκούρον. Εις τους μαθητάς ή κοτσίδα χρησιμοποιείται υπό του διδασκάλου των ως βέργα.

Ένας μάρτης δε πού θέλει να κάμη φυγούρα εις τους συντρόφους του, δένει δυο ή τρεις κοτσίδες μαζί. Ένοχείται τί γίνεται, όταν οι κύριοι των κοτσίδων αυτών τραθήξουν άνύποποι ο ένας από έδω και ο άλλος από εκεί.

ΠΟΣΟΝ ΔΙΑΡΚΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ;

Ηολλάνδης έγεννηεν ή ερώτησις αυτή, πόσον δηλαδή διαρκούν τα όνειρα και πολλαί παρατηρήσεις απέδειξαν ότι διαρκούν ελάχιστον χρόνον και ότι τα όνειρα, τα όποια, όταν εξυπνώνμεν, μας φαίνονται σαν να διήρκεσαν πολλόν καιρόν, πραγματικώς διήρκεσαν μόλις όλίγα λεπτά. Το έπόμενον γεγονός είναι μία απόδειξις.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ υπηγάρευε ένα βράδυ έπιστολάς εις τον γραμματέα του. Η κόρησας όμως τον ενίκησε και ο Ουγκώ άπεκοιμήθη, ενώ υπηγάρευεν ένα γράμμα. Ολίγας στιγμάς ύστερότερα εξύπνησε μ' ένα δ-

νειρον, το όποιον ένόμισεν ότι διήρκεσαν όλοκληρούς ώρας και επέπληξε τον γραμματέα του, διότι τόσας ώρας έστέκετο εκεί άεργος, αντί να τον εξυπνήσ η να φύγη.

Άλλά πόσον ήπόρησεν ο Ουγκώ, όταν ο γραμματέας του είπεν ότι μόλις είχε τελειώσει να γράψη την τελευταίαν λέξιν και του έδειξε και την λέξιν, της όποιας ή μελάνη δεν είχε στεγνώση ακόμη!

Έξ αυτών συμπεραίνομεν ότι τα όνειρα διαρκούν πολύ όλίγον όσο και μεγάλα και αν φαίνονται εις ήμάς.

Ο διδάσκαλος. — Πώς κάνει, Γιάννη, ο μέλων του έχω.

Ο έπιμελής Γιάννης. — Έξω και σχήσω.

Ο διδάσκαλος. — Και ο άόριστος Θωμά;

Ο άμελής Θωμάς. — Μέσση και ράψω!!! Άνδρείος Εύζωνος

Τώρα, αγαπητή μου Μαρία, έμπορείς να διαβάσης το μυστικό του σπιτιού όπου είναι γαμμένο εις το μεγάλο κλειδί μας.

πλωμα, τα στρώματα ένα ένα και να τα τοποθετή πάλιν με τάξιν και προσοχήν, αλλά κλειδιά τίποτε! Το ίδιο έκαμα και εις όλα τα άλλα κρεβάτια του σπιτιού. Έμεινε και την ημέραν αυτήν νυστική, αλλά ή ημέρα επέρασε γρηγορότερα, διότι έφαγε ώρες με το να ψάχνη.

Το έσπέρας, όταν πάλιν επέστρεψε ο άνδρας της, την εύρηκε με τα μούτρα κάτω.

Γιατί είσαι έτσι, αγαπητή μου;

Τί αγαπητή σου είμαι, αφού μ' αφήκατε και σήμερα νυστική. Έψαξα όλα τα κρεβάτια, τα έτίναξα καλά, αλλά κλειδιά δεν εύρηκα.

Έσκουπίσες; της λέγει ο Νίκος.

Όχι!

Τί να σου κάμω. Κύτταξε εκεί πού είναι κρεμασμένη ή σκούπα να ιδής δεν είναι και τα κλειδιά; Έγώ ένομιζα ότι, άμα συγύρισες τα κρεβάτια, θα πάρης την σκούπα να σκουπίσης και θα εύρης τα κλειδιά.

Και την τρίτην έσπεραν εύρήθη νυστική ή Μαρία, μ' όλον όπου έσυγύρισε καλά τα κρεβάτια και έδιπλοσκούπισε μήπως επέρασαν πουθενά τα κλειδιά, αλλά και την φοράν αυτήν τα κλειδιά είχαν πετάξη εις τα από βραδύς άπλυτα πιάτα και εύρέθησαν πάλιν το βράδι μετά την επιστροφήν του Νίκου.

Αυτή ή ιστορία εξηκολούθησε ακόμη όλίγας ήμέρας. Η Μαρία όμως, ή όποια δεν ήτο κωστή, εκάταλας διατι ο άνδρας της της εκρυπτε τότε έδω και τότε εκεί τα κλειδιά. Άρχισε λοιπόν να σηκώνεται μαζί του πολύ πρωί και να κυττάξη το νουκαριό της, να κάμνη το σπίτι της κούκλα και να εύρισκη... τα κλειδιά όπου και αν τα εκρυπτε ο άνδρας της.

Έτσι εις όλίγον καιρόν ή Τεμπελομαρία έγινε τόσο προκομμένη όπου όλην την ημέραν ήργάζετο στο σπίτι της. Ο Νίκος ήρχετο κάθε βράδυ και τα εύρισκε όλα έτοιμα και το φαγητό ζεστό ζεστό.

Μίαν ημέραν ο άνδρας της της λέγει.

Άγαπητή μου Μαρία. Η μητέρα μου έγηρασε πλέον και δεν ήμπορεί να διευθίνη το σπίτι μας. Εις το εής θα το διευθίσης; πλέον σου. Πάρε όλα τα κλειδιά μας. Εις το μεγαλύτερο κλειδί θα ιδής γρασμεμένο και το μυστικό της οικογενείας μας. Και όταν ή Μαρία παρετήρησε με προσοχήν το κλειδί εκείνο έδιάβασε κατι γράμματα ψιλά, τα όποια είχε κακογαράξει ο Νίκος και τα όποια έλεγαν: Όποιος δεν δουλεύει δεν τρώγει.

Διδάσκαλος. — Τί είπεν Τάκη ο Πιλάτος, άμα έπλυνε τας χείρας του.

Τάκης (μεγαλοφώνως). — Δότε μου μία πεταέτα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΥΤΟΠΟΥΛΟ. — Πελώρια κύματα ύψούνται, η θάλασσα μικνεται και ο βορράς σφυρίζει δαιμονιοειδώς. Ένα πλοίαρχος επί της θαλάσσης ταλαντεύεται. Η μαινομένη θάλασσα απειλεί από στιγμής εις στιγμήν να το καταπίη. Η θάλασσα λυσσά, οι ναύται αγωνίζονται να εκβάλλωσι τα εις το κύτος εισερχόμενα κύματα. Ο γενναίος πλοίαρχος μένει ακίνητος εις το πηδάλιον περιμένει δε τον θάνατον αιογύστως.

«Ένα ναυτόπουλο ανημέγγυει τον θόρυβον των κυμάτων με το γλυκό τραγουδι του.

» Πνίγεται μάνα μου μη κλαίς, αλλά παρηγορήσου
 » ήταν αυτό, στη μαύρη μαύρα ποθητό
 » του πλάστη ήταν θέλημα να αποκοιμηθώ
 » στης θάλασσας την αγκαλιά και όχι στη δική σου

» Θ' ανοίξη το καράβι μας, τα κύματα πηδούν
 » μοιάζουν θεώρατα βουνα, οι ελπίδες μας μικρές
 » Ο ουρανός κ' ή θάλασσα καλεύουν, μάς ζητούν
 » Α! ένα κρύχ! πνιγώμαστε! μανούλα μου, μη κλαίς!

[Κατά παράφραση εκ του Γαλλικού]

Δημήτριος Παπανικολάου

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Ήλθες, ήλθες χελιδόνι
 για να διώξεις το χειμώνα,
 ήλθες μ' άνθη να στολίσης
 της καλής μας γής το χώμα.

Έλα, έλα χελιδόνι,
 σε προσμένει ή φωλιά σου
 έλα, έλα να σκορπίσης
 το γλυκό κελιάδιμά σου.

Ήλθες, ήλθες χελιδόνι,
 την ακούμε τη λαλιά σου,
 ήλθες, ήλθες και άπλώνεις
 μια χαρά σαν τη χαρά σου.

Κ. Γ. Καρυωτάκης.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΜΑΘΗΜΑ. — Ένας κύριος έστειλε τακτικά τον υπρέτην του εις φίλον του φιλάργυρον διά να του πηγαίη μικρά δώρα. Ο υπρέτης έπήγαγε τα δώρα, άλλ' έπειδή ο φιλάργυρος δεν του έδιδε ποτέ τίποτε διά τον κόπον του, ήτο δυσηρεστημένος μαζί του. «Ότε λοιπόν μίαν άλλην ήμέραν ο κύριός του τον έστειλε πάλιν να δώσῃ εις τον φιλάργυρον ένα πολύ ωραϊόν ψάρι, ο υπρέτης, αφού εισήλθε ειπέ με άπότομον τρόπον προς τον φίλον του κυρίου του: «Νά ένα ψάρι που σου στέλλει ο κύριός μου». — Κατ' αυτόν τον τρόπον όμιλούν; ειπεν ο φιλάργυρος με θυμόν. Άμή πως λοιπόν άπαντά ο υπρέτης! — Κάθισα σύ εις την θέσιν μου ως κύριός και εγώ ως υπρέτης να σου δείξω πως πρέπει να φέρεσαι! Και ο φιλάργυρος, αφού έπήρε το ψάρι εις την χείρα διευθύνεται ευσεβάστως προς τον υπρέτην καθισμένον εις την πολυθρόναν και του λέγει: «Κύριε είμαι επιφορτισμένος παρά του κυρίου μου να σάς παρακαλέσω να δεχθίτηε το μικρόν τούτο δώρον». — «Ευχαριστώ πολύ άπήνησε ο υπρέτης. Νά τώρα και σύ, παιδί μου, πάρε τρία φράγια διά τον κόπον σου». Ο φιλάργυρος πλέον ήγήθησε διατί ο υπρέτης δεν είξευρε να φέρεται και εύτω αντί να

διδάξῃ, τον υπρέτην συμπεριφοράν, έδιδάχθη αυτός να μη είναι φιλάργυρος.

Στέλιος Α. Τεγόπουλος.

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ένώ ο διδάσκαλος παραδίδει, ο Νώντας ζωγραφίζει.
 Ο διδάσκαλος το ήννόησε και του λέγει:

— Τι κάμνεις Νώντας;
 — Πολύ καλά, ευχαριστώ, κύριε, άπαντά ο Νώντας.

Ευμανούλ Γ. Μανδόλας.

Ο Τοτός περιπατεί με την μάμμη του εις την έξοχήν.

Τοτός. — Γιαγιά, αν έλθῃ τώρα κανένας λύκος;
 Γιαγιά. — Ω! μη φοβήσαι, Τοτό μου, δεν υπάρχουν εδώ λύκοι.

Τοτός. — Μα αν παρουσιασθῇ κανένας;
 Γιαγιά. — Έννοια σου, θα σταθώ εγώ εμπρός του.

Τοτός. — Καλά λές, ως που να φάγῃ έσένα εγώ το κόβω λάσπη.

Αναστ. Τόκαλης.

— Τι εργασίαν κάμεις.
 — Είμαι έμπορος, αλλά τώρα είμαι ανήμπορος.

Αποτελέσματα Α' Διαγωνισμού Διηγήματος.

(Σελ. 60). Κατά τον α' τούτον Διαγωνισμόν διηγήματος βραβεύεται το κατωτέρω δημοσιεύμεγον διήγημα του εκ Χανίων Κ. Καρυωτάκη με ένα Έλληνοαγγλικόν Λεξικόν Κυριακίδου Χρυσόστον. Έπαινούνται δε τα διηγήματα: Ν. Σακελλαρίου, Β. Τσουλούφου και Φιλοποίμενος Μαντοπούλου. Καλά έπίση διηγήματα μου έστειλαν και οι: Φρ. Παϊκος Αθ. Παναγιωτόπουλος, Εβθ. Στάθης, Τελευταία Σπαρτιάτις, Έμμ. Μανσόλας, Γ. Καρανίκας, Μ. Τρίκας, Δ. Κενές, Δ. Παπανικολάου, Μαρία Ι. Γεραρή, Ταυγέτη, Λαωνίδας, Κλ. Κοττόπουλος, Αιματομένο Ξίφος, Κ. Κωνσταντόπουλος, Γ. Πάντζαρης, Φαίδ. Τσαγκάρης, Γ. Μανέτας, Κ. Βάκουλης, Άνδ. Αντύπας, Αθ. Πανούσης, Γ. Λυριτζής, Ζωίτσα Μιχελή, Χρ. Γρηγορόπουλος, Κ. Θεάκης, Ν. Λύγδας, Έμ. Καρατζάς.

ΔΙΗΓΗΜΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο ΑΖΩΡ ΚΑΙ Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Ο Αζώρ είναι ένα μικρό, μα έξυπνο σκυλάκι. Νομίζει πως άνθρωπου ψυχή είναι κλεισμένη σ' αυτό το όμορφο ζώον πόνον είναι πιστός, πόνον είναι αγαθός και άμνηστικός ο καυμένος ο Αζώρ. Με όλα αυτά τα προτερήματά του όμως δεν είναι και πολύ εύτυχής, διότι πολλές φορές του της θρέχει ο κύριός του, ο κύρ Γιάννης. Και όμως ο Αζώρ δεν θυμώνει κάθε κτύπημα του κυρίου του το υποδέχεται με ένα παραπονετικόν γρυλισμόν έπειτα, άμα περάσῃ ο πόνος όλα τα λησμονεί.

Προχθές ο κύρ-Γιάννης ήθελε να ταξιδέψῃ διά τας Αθήνας. Το τραίνο έφευγε εις τας 5 1/2 το πρωί και διά να προσθάσῃ, ο φίλος μας, έπρεπε να έξυπνήσῃ από τις 4. Έκοιμήθη λοιπόν ο κύρ Γιάννης ένωρίς και έβαλε το ρολόγι του έπάνω εις το δίπλα του κομοδίνο διά να το έχῃ πρόχειρο να βλέπῃ την ώρα, όταν έξυπνήσῃ. Βλέπετε δεν ήθελε να σηλοθῇ και μεσάνυχτα. Σε λίγο ο κύρ Γιάννης εροχάλισε.

Ο Αζώρ, άμα έκατάλαβε ότι ο κύριός του έκοιμήθη,

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ήλθε σιγα-σιγά κοντά στο κρεβάτι και εξαπλώθη γάμω διά να κοιμηθῇ έπάνω εις το χαλί όπου ήτο εμπρός εις το κρεβάτι.

Τα μεσάνυχτα έπέρασαν και άκρα ήουχια έδασιλευε.

Αίφνης ο Αζώρ έτινάχθη ερθιος και ετένωσε τα αυτιά του: κάτι είχεν άκούσει. Τι είχεν συμβῆ;

Ένας λωποδύτης είχε φθάσει έλαφρά έλαφρά εις την πόρτα του δωματίου του κύρ Γιάννη και προσεπάθη σιγα-σιγά να τήν ανοίξῃ. Άλλ' ο Θεός, λέγει μία παροιμία, απαπάει τον κλέφτη, μα άγαπά και τον νοικοκύρη. Ο Αζώρ εύτυχώς δεν είχε κοιμηθῇ, άντελήθη τον κλέπτην και έπεριμένεν κινών την ούραν των γρυλίων γρρρ-γρρρ.

Σε λίγο βλέπει να στρέφεται το πόμολο, ν' ανοίγῃ, σιγα-σιγά ή πόρτα και να προβάλλῃ το χέρι ενός ανθρώπου, διά να πάρῃ το ρολόι του κύρ Γιάννη που ήτο έπάνω στο κομοδίνο, δίπλα στην πόρτα. Έως εδώ ο Αζώρ έκρατήθη, τόρα όμως ήρχισε να γαυγίξῃ απειλητικά. Ηθελε να μπορούσε να έξοχίσῃ αυτόν τον άνθρωπο, αυτόν τον κλέπτη που προσπαθούσε να κλέψῃ τον κύριόν του.

Ο λωποδύτης φοβισμένος από αυτήν την άπροσδοκητον ύποδοχήν, τράβῃ το χέρι του, κλείει προσεκτικά την πόρτα και φεύγει χωρίς να πάρῃ το ρολόι. Πηγαίνει να έξασήσῃ άλλου το έντιμον επάγγελμά του. Ο κύρ Γιάννης όμως που έως τόρα δεν είχε πάρει ούτε μυρωδιά, ξυπνάει τρομαγμένος από τα γαυγίσματα του Αζώρ. Κιτάξῃ: δεν βλέπει τίποτε στο δωμάτιον. Παληόσκυλλο, δεν έννοεί; να μ' άρήσῃς να κοιμηθῆ ήσυχα, και αφού άρπάξῃε μίαν παντούφλαν τήν επένταξῃ με όλη του τή δύναμι στο περσώ ζῶον. Έπρεπε να εβλέπατε, τότε τον Αζώρ. Έπρεπε να εβλέπατε τα μικρά του ματάκια πως εκύτταζαν τον άγριον αυτόν κύριόν του. Ποία καρδιά ανθρώπου δεν θα πονούσε μ' αυτό το παραπονιάρικο βλέμμα ενός ζώου, ενός ζώου τόσο πιστού προς ένα άγαρίστον κύριον.

Και όμως ο Αζώρ δεν εθόμωσε. Υπέμεινε κι αυτήν την τιμωρίαν — άδικον βέβαια — όπως τόσες άλλες. Τέλος άμα είδε ότι ο κύριός του άπεκοιμήθη έξηπλώθη και αυτός γάμω και έκοιμήθη πάλιν ευχαριστημένος έπάνω εις το χαλί, επειδή έτις το ρολόι, μα και λυπημένος, επειδή έλυπησε με τις φωνές του τον κύριόν του.

Κων. Γ. Κορυωτάκης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Άγαπήτά μου άνήμια,
 Ευχαριστώ πολύ τα άνήψια μου, τα όποια είχον την καλωσύνην να μου στείλουν τας εύχάς των διά το Πάσχα. Είναι όλοι μαθηταί και δι' αυτό τους εύχομαι και εγώ ένα Άρσισα κατά τας προσεχείς εξετασεις των.
 Σας συγχαίρω διά την ύδρευσην του Συλλόγου σας, άγαπητέ μου Μ. Ζαφειρόπουλε, αλλά Συλλόγους με διάφορον Καταστατικόν δεν εμπορούμεν να εγκρίνωμεν, ούτε μαζί άγορία και κορίτσια. Συμπληρώσατε το Συμβούλιον του Συλλόγου σας και γράψατέ μας. Έκπτωσιν δεν κάμνομεν εις κανένα, τα Διπλώματα και αι άποδείξεις δεν ετοιμάσθησαν άκόμη.
 Κωνσταντίνε Έλευθερατή, δεν σας γνωρίζομεν ποίος είσθε και δι' αυτό δεν ελάθομεν άπ' όψει το Πάσχα της Έπιτοής. Άνωμόμου τίποτε δεν δημοσιεύεται, πρέπει να το γνωρίζετε.
 Έχετε δίκαιον δι' αυτό όπου μου γράφατε, άγαπητέ μου Εβθ. Στάθῃ, αλλά το δώρον αυτό ώρίσθη κατόπιν θερμών παρακαλήσεων πολλών νέων άνεψιών μου, τα όποια ελπίζουν να κερδίσουν τον πρώτον τόμον, τον όποιον δεν έχουν και τον όποιον έπιθυμοῦν διακαώς να άποκτήσουν. Αυτό έννοείται

θα γίνῃ εις ένα ή δύο φύλλα. Έάν τον κερδίσῃ κανείς όπου τον έχει θα του τον αλλάξωμεν με άλλο βραβεϊόν.

Έγκρίνονται Λόγια των Παιδιών. Ν. Λύγδα, Τάχη Γιαννούση, Σολ. Στυροπούλου, Αιματομένου Ξίφους, Χρ. Ζαχαριάδη, Έμ. Καρατζά.

Έγκρίνονται διά την Σελίδα Συνεργασίας: Δεν είμαι Σός. Έχει κέρι. Η γενναίότης σας εθριάμβευσε. Μαρμαρωμένον Βασιλιά. Μου είναι άχρηστος Τ. Γιαννούση. Η άνοιξις Εβθ. Στάθῃ. Ένας που έγέννησε αυγά Ν. Ι. Γεραρή. Η σημαία μου ποιήμα Έμ. Μανσόλα. Το περιβάδι, το κλειδι ποιήμα Ι. Παπαχριστοφίλου. Ποία έχεις να δώσης Ηλ. Πέτρον. Στη Σημαία μας Μαρίας Διαμαντίου.

Έγκρίνονται τα ψευδώνυμα: Βασιλίτσα των Έλλήνων (Εβ. Π.), Περιφημος Σούδα (Ζ. Π.) Ματωμένο δαρνόκλαδο (Ι. Π.)

Δεν εγκρίνεται το ψευδώνυμον Ψευδα. Είς την νεοσώλεκτον μικράν άνεψίαν μου Μ. Κ. παρατηρώ ότι όσον δήποτε άθῶν και έξυπνο, αν φαίνεται εις το σπίτι ένα έπιθετον, το όποιον φανερώνει ελάττωμα, δεν πρέπει να βγαίη και εις την κοινωνίαν ως έπίσημον όνομα, διότι και το ψευδώνυμον έπίσημον όνομα είναι, αφού με αυτό θα άλληλογραφή και θα γνωρισθῇ με κόσμον. Θα ευχαριστούμην με ένα άλλο ψευδώνυμον, το όποιον να χαρακτηρίσῃ την έξυπνάδα της, αλλά και τας άρετάς της.

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 39ΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Κούκλα.
 ΘΡΩΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: Αθηνών: Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, Δοξασμένη Έλλάς, Ν. Κουτσιβέλης Άνδρ. Άλεξόπουλος, Τελευταία Σπαρτιάτις, Λαωνίδας, Α. Δροσόπουλος, Έμ. Μανσόλας, Μαρία Παναγιωτάκου, Παύλος Μελάς, Όδ. Κοκκώνης, Πορθητής της Τροίας, Ρήγας Φεραίος, Ι. Χαριτάκης, Άσπρος Άραπάκος, Κ. Θεάκης, Αθ. Πανούσης, Έπτανησίος, Ορέστης Ιγγλέζος, Θ. Βιτσικουνάκης, Στεφ. Λαμπρινίδης, Γ. Παπανορέου, Μαρία Κοκκίνη. Ι. Η. Τσολλάκος, Ξενοφών Αθηναίος. Πειραιώς: Εύγενία Γιαννούση, Έμ. Καρατζάς, Εβθ. Στάθης, Ηλ. Γεωργιάδης, Ν. Χρυσάρπουλος, Β. Μαρουνάς, Β. Μούντανος. Άργους: Αθ. Παναγιωτόπουλος, Α. Λεονάρδος, Β. Πήττας, Θ. Ψυχγοιός, Αθ. Μαγαρκός. Άλ. Άλωνιστιώτης, Κ. Λομβαρδιάς. Μεσσήνης: Θ. Θεοδωρόπουλος, Γ. Κατσούλης, Ηύργου Άνδρ. Μαγιόπουλος, Κ. Σ. Κωνσταντόπουλος, Πηνελόπη Ζώρα, Διον. Κωνσταντόπουλος. Βόλου: Γρ. Τσοκάς, Γ. και Ι. Μουκάκος. Ηλιουπόλεως: Άστῆρ. Καίρου Ναύτης του Αιγαίου, Κορίνθου Π. Ιωάννου, Κόμης Λουξμβούργου, Ι. Μαρτέλλος, Εύαγ. Κυριάκης, Άχης Ν. Άρσενάκης. Γαργαλιάνων: Άλέξ. Ζάννης, Π. Κριβαράς. Γυθείου: Κ. Παπαθανασίου. Πιπία Τζωρτζάκη. Κερκύρας: Ασοντόκαρδος, Σπυρ. Χαλκίόπουλος. Πατρών: Γερ. Δρακόπουλος, Κυπαρισσίας Δ. Κ. Κενές, Γ. Λυριτζής, Κ. Βλάχος, Γ. Μιχαλόπουλος. Π. Πλακοκέφαλος. Σοφικού: Ηώς, Έρως της Πατρίδος, Σ. Α. Σοφός, Μαρία Βάγια. Άργοστολίου: Ν. Τετνεός. Ασπίας Σπινθήρ. Λαυρείου Χρ. Τσελώνης, Δ. Γκόρος, Άγγελτική Καραγιώργου, Μαρίκα Βάρκα. Άντων. Δρούγκας, Ίάσον Καραμητίσας, Λέλα Κασμιάτη, Άννα και Μαργαρώ Χαλάλη. Μάνδρας Γαρουφαλιά Σταμίδου, Παρασκευή Παπαχριστού. Τριπόλεως Π. Ταγκαλάκης, Γ. Μπέλιος, Μαρία Διαμαντίου.
 Έκ τούτων εκέρδησαν διά κλήρον οι: Ι. Π. Τσολλάκος (Έλληνηκήν Δι' Ελλήνων χρυσόστονον). Άλ. Άλωνιστιώτης (Άνέκδοτα Παράσχοιν). Παρασκευή Παπαχριστού (μίαν τέλειμον ουνδρομήν). Κ. Βλάχος (Είς χειμώνα εις τους πάγους Βίην δει). Μαρία Βάγια (ένα τεύχος του Καλλιτέχνου).

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 39^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

- 1) Χαλκός - Χαλκίς.
 2) Α
 ΠΡΟ
 ΣΙΤΟΣ
 ΚΑΛΑΜΑΙ
 3) κατά τὸ Π.

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ἐμ. Μανσόλας, Ὁδ. Κοκκῶνης, Πορθητής τῆς Τροίας, Γ. Πεζόπουλος, Δοξασμένη Ἑλλάς, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Ἀνθ. Ἀλεξόπουλος, Ρήγας Φεραίος, Ἐπτανήσιος, Λεωνίδας, Ν. Κουτσιδέλης, Τεγγέτη, Α. Δροσόπουλος, Αθ. Πανούσης, Κ. Θεάκης, Ι. Π. Τσαλάκος, Ἀσπρος Ἀραπᾶκος, Γ. Παπανδρέου. Πειραιῶς: Εὐθ. Στάθης, Ἡλ. Γεωργιλᾶς, Δ. Παπανικολάου, Ν. Χρυσανθόπουλος. Ἀργους: Β. Πήττας, Α. Μαραγκός, Ἀνδρ. Λεονάρδος, Ἀθ. Παναγιωτόπουλος, Ν. Μασουρίδης. Κορίνθου: Π. Ἰωάννου, Εὐαγ. Κυριάκης, Κόμης Λουξεμβούργου. Γαργαλιάνων: Ἀλ Ζάννης, Προκ. Κριθαράς, Κουκαριστίας, Δ. Κενές, Γ. Λυσιτζής. Περ. Πλάκοκέφαλος, Κ. Βλάχος, Γ. Μεγαλόπουλος. Μάνδρας: Παρασκευὴ Παπαχρίστου, Γαρουφαλῖὰ Σταμίδου. Λαμίας: Σπυρίδης Τριπέλεως, Σολ. Σπυρόπουλος, Π. Ταγκαλάκης, Μαρία Διαμαντίκου. Κερκύρας: Λεοντόκαρδος. Γυθείου: Πιπίνα Τζωρτζάκη, Πατρῶν: Γερ. Δρακόπουλος. Σοφικεῶν: Ἐρως τῆς Πατρίδος, Ἡώς, Μαρία Βάγια, Γ. Σοφός. Μεσσηνίας: Γ. Κατσούλης, Γ. Θεοδοσόπουλος. Λαυρετίου: Δ. Γκόρος. Βόλου: Γ. Τσοῦκας, Γ. καὶ Ἰ. Μουκάκος. Ἡλιουπόλεως: Ἀσπέρ. Καίρου. Ναύτης τοῦ Αἰγαίου.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον οἱ: Ταγγέτη (μὴν Ἀγγλικὴν δι' Ἐλκόντων χρυσοδεῖται). Ρήγας Φεραῖος (Ἀνέκδοτα Παράξου τόμ. 2).

ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ἀνδρ. Ἀλεξόπουλος, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Τελευταῖα Σπαρτιάτις. Βράχας: Χρ. Θεάκης. Λαυρετίου: Ἰασ. Καραμήτσας. Ἄννα Βάρκα, Πιπίνα Σορόκου, Λέλα Κασιμάτη, Νικήτ. Δρούγκας. Ἀργουστολίου: Ν. Τεπετές.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Πιπίνα Σορόκου (μὴν τρίμιτρον συνδρομῆν). Ἀνδρ. Ἀλεξόπουλος (Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Βεῖν δεδομένον).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΛΥΣΗΝ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Στ. Λαμπρινίδης, Βύργου: Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος, Ἀνδρ. Μαριόπουλος. Λαυρετίου: Στ. Νυχξίς, Ἑλένη Καραγεώργου, Ἄλ. Τσελώνης, Γ. Λουμπόπουλος. Πειραιῶς: Ἐμ. Καρατζᾶς.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου ὁ: Ἀνδρ. Μαγιόπουλος (ἐν τεύχος τοῦ «Καλλιτέγνον»).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Αἰνίγμα.

Μὲ ποῖον γράμμα τοῦ Ἀλφάβητου ἤμπορεῖς νὰ σχηματίσῃς ἓνα πρᾶγμα, ποῦ ἂν τὸ πάρῃς, ἤμπορεῖς καὶ νὰ κερδίσῃς;

Μαρία Μπουμπᾶ

2) Ἐπιγραφή.

Μ
 Ο Π Ι Κ
 Α Ο Ε Ν
 Ω Ν Ν Υ } Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς.

Ἰ. Παπαχριστοφίλου

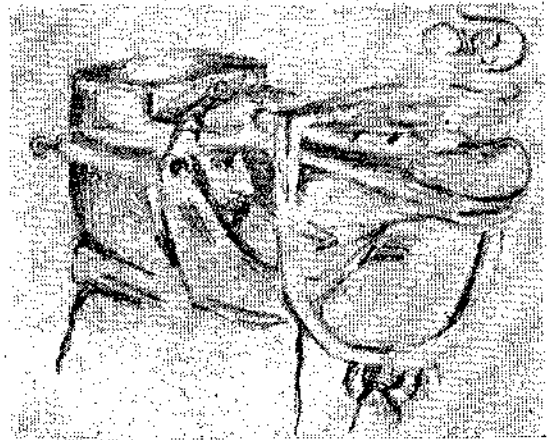
3) Ἀναγραμματισμός.

Τῆς Εὐρώπης μιὰ νησίς
 Ἄν ἀναγραμματισθῇ
 Σ' ἓνα ἄνδρα τῆς Γραφῆς
 Θὰ μετασχηματισθῇ

Εὐγενία Γιαννοῦση

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Προχῆς εἶχα μεταβῆ εἰς ἓνα στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον διὰ νὰ χαρηθῆσω κάποιον τραυματιῶν. Εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον ἐνοσηλεύοντο πολλοί, ἀλλ' ἓνας, ὁ κακομοῖρης, μοῦ ἐκίνησε τὴν συμπάθειαν. Τὸν εἶχαν φασιωμένον ὅπως τὸν βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα καὶ τὸν εἶχαν διατῆζει νὰ μὴ κινῆται.

Σὲ ποῖο σῶμα ἦσο, παιδί μου, τοῦ λέγω' στὰ πεζικά, στὰ ἱππικά ἢ στὰ ναυτικά;

Κύτταξέ με καλὰ μοῦ ἀπαντᾶ καὶ θὰ τὸ εὖρῃς μόνη σου. Πραγματικῶς τὸν παρετήρησα ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἀπὸ κατὶ ὅπου εἶδα ἐκατάλαβα εἰς ποῖον σῶμα ἦτο.

Ἢμπορεῖτε νὰ τὸ εὖρετε καὶ εἰς;

Ἀναμένω νὰ μοῦ τὸ εὖρητε εἰς μέχρι τῆς 15 Μαΐου. Δύρα θὰ δώσω εἰς τοὺς λύτας τὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου.

Τέταρτος Διαγωνισμὸς Συνθέσεως Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς Συνθέσεως Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

α') Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἤμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλα τὰ ἀνήψια μου εἴτε συνδρομηταὶ εἴτε ἀγορασταὶ καὶ τὰ ἀδελφία των. Ἐκαστὸν θὰ γράψῃ μέχρι δέκα διαφόρου Πνευματικᾶς Ἀσκήσεις τῆς ἐμπνεύσεώς του, πρωτοτύπου δηλ. Αἰνίγματα διάφορα, γρίβους, ἀπροσδόκητα, ἔξυπνα προβλήματα καὶ τὰ παρόμοια καὶ θὰ μοῦ τὰ στείλῃ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου.

β') Θὰ εσακίξῃ τὸ χαρτὶ στὴ μέση καὶ θὰ γράψῃ στὸ ἀριστερὸ μέρος καθαρά καὶ ἀραιὰ τὴν κάθε μίαν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ἀπέναντι δὲ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τὴν λύσιν τῆς.

γ') Ὅσοι δὲν εἶναι συνδρομηταὶ καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν ἀκόμη πληρώσει τὴν συνδρομὴν των θὰ μοῦ στέλλουν καὶ ἓνα 10) λεπτὸν γραμματόσημον μαζί με τὰ χειρόγραφα των.

δ') Ἀπὸ αὐτὰς τὰς συλλογὰς ὅπου θὰ μοῦ στείλετε θὰ ἐκλέξω ὅσας Πνευματ. Ἀσκήσεις εὖρω καλὰς δηλ. ἄλλου δύο, ἄλλου πέντε, καὶ ἄλλου καὶ τὰς δέκα. Ἀπὸ τὰς ἐγκριθεισόμενας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐκλέγω τὰς καλύτερας καὶ θὰ τὰς δημοσιεύω μετ' ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον ἐκείνου ὅπου τὰς ἔγραψε.

ε') Τὰς ἐγκριθεισόμενας συλλογὰς θὰ διαίρσω εἰς τρεῖς τάξεις α' β' καὶ γ' καὶ θὰ δώσω διὰ κλήρου εἰς πέντε ἀπὸ αὐτὰς τὰ κέρδη τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ Παρόντος φύλλου δηλαδὴ.

Τὰ δύο πρῶτα κέρδη εἰς τὰς συλλογὰς τῆς 1ης τάξεως.

Τὰ δύο δευτέρα εἰς τὰς συλλογὰς τῆς 2ας τάξεως.

Τὸ ἓν τελευταῖον εἰς τὰς τῆς 3ης τάξεως.

Περιμένω λοιπὸν μέχρι τέλους Μαΐου νὰ ἴδω ποῖο ἀπὸ σὰς θὰ μοῦ στείλῃ τὰς ἐξυπνοτέρας Πνευμ. Ἀσκήσεις.

Σὰς ἀσπάζομαι ἢ θεῖα σας Καλῆ.